

UZ ODLAZAK MIROSLAVA TUĐMANA

Drago Krpina*

Na hrvatskoj javnoj i političkoj sceni sve je manje onih koji bi po karakteru bili usporedivi s Miroslavom Tuđmanom.

Kao i mnogi koji su ga poznavali, poštovali, surađivali pa i prijateljevali s njim, sa zebnjom sam proteklih tjedana pratio borbu Miroslava Tuđmana s bolešću koja ga je

---

* **Drago Krpina** rođen je 12. listopada, 1960. u mjestu Radošinovcu, kod Benkovca. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu i Stankovcima a srednju u Puli i Zadru. Studirao je hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zadru a potom na Učiteljskoj akademiji u Gospiću i Zagrebu, gdje je i diplomirao. Po završetku studija, prvi učiteljski posao dobio je u Osnovnoj školi Sveti Petar Orehovec kod Križevaca a radio je u područnoj školi u mjestu Miholjec. Nakon dvogodišnjeg učiteljevanja u Križevcima, vratio se u rodni kraj te do 1990. radio u više osnovnih škola u okolici Biograda. Od 1990. do 2003. bio je zastupnik u Hrvatskom saboru a od 1995. do 2000. savjetnik predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana. Uz ostale političke dužnosti bio je politički tajnik, glasnogovornik, zamjenik glavnog tajnika, glavni tajnik i potpredsjednik HDZ-a. U Domovinskom ratu obnašao je dužnosti predsjednika Kriznog štaba za Dalmaciju, Povjerenika Vlade za Dalmaciju te načelnika Političke uprave u Ministarstvu obrane. Stihove je počeo objavljivati u studentsko doba. Pjesme su mu tiskane u različitim časopisima. Prvu zbirku poezije, **Čempresi i druge stvari** objavio je 2004. godine. Zbirku poezije **Predjesenja melankolija** objavio je 2007. U književnim časopisima *Republika* i *Zadarska smotra* objavljene su mu pripovijetke. Zbirku pripovijedaka **Svitlo i druge pripovijetke** objavio je 2018. Objavio je i tri knjige iz područja političke publicistike: **Olujne godine** 1998., **Uzroci poraza**, 2000., i **Tiranija kameleona** 2007.

pogodila. Nažalost bolest je bila jača. S hrvatske javne, znanstvene i političke scene otišao je još jedan od najistaknutijih sudionika koji su davali pečat povijesnom vremenu stvaranja slobodne i demokratske države Hrvatske.

Surađivao sam s njim od devedesetih i imao priliku upoznati jedan izniman karakter. Njegova intelektualna snaga, temeljitost i postojanost u svemu što je radio, potpuna odanost i predanost oživotvorenju ideje slobodne Hrvatske bili su jednako veliki kao što je bila i njegova, moglo bi se reći i pretjerana, samozatajnost, skromnost i poniznost.

Za života i djelovanja svoga oca, prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, bio je jedan od njegovih najpouzdanijih suradnika. Predsjednik mu je s potpunim povjerenjem i pouzdanjem povjeravao najdelikatnije poslove koji nisu trpjeli površnosti i brzopletosti.

Nakon odlaska predsjednika Tuđmana, kad je otpočeo patološki proces „detuđmanizacije“ Hrvatske pa i stranke koju je osnovao kao instrument za stvaranje hrvatske države, svjestan pogubnosti te političke hrvatske samodestrukcije, beskompromisno joj se usprotivio.

Nastojao je na sve moguće načine raskrinkati ciljane i smišljene krivotvorine o predsjedniku Tuđmanu i njegovoj državotvornoj politici, na kojima su post-tuđmanovski politički patuljci nastojali graditi svoje karijere i osvajati poluge moći. U tom vremenu, možda ponajviše energije, Miro je trošio na razotkrivanje laži i podmetanja u svezi s politikom predsjednika Tuđmana prema Bosni i Hercegovini te na rasvjetljavanje političkih zloporaba Haaškog tribunala.

Objavio je o tim temama više knjiga bez kojih nije moguće u cjelini razumjeti svu slojevitost i složenost povijesnih zbivanja u kojima je stvarana država Hrvatska kao ni procese koji su na sve načine nastojali pa i dalje nastoje potkopati temelje hrvatske državnosti.

Uz njegov povijesno istraživački i publicistički rad, poznati su i Mirini politički pokušaji koji, nažalost nisu dobili adekvatan odgovor hrvatskog biračkog tijela. U post-tuđmanovskom vremenu nametnuli su se politički pozeri, prodavači magle i svakovrsni prijetvornici koji od nosa svoje umišljenosti nisu vidjeli i ne vide hrvatsku stvarnost takvom kakva ona uistinu jest niti imaju ljudskih i političkih vrlina potrebnih za mijenjanje te stvarnosti na bolje. Na predsjedničkim izborima 2009. Miro je bio i predsjedničkim kandidatom. Nažalost, birači nisu prepoznali njegove ljudske, intelektualne i političke vrline. Izabrali su notornog Ivu Josipovića.

Svi koji su obnašali dužnost predsjednika Republike Hrvatske, nakon Franje Tuđmana, počevši od Stipe Mesića do aktualnog *shoumena* Milanovića, ni u čemu, nisu vrijedni Miroslavu Tuđmanu „odriješiti remenje na obući“. Nažalost, i to je rekao bi pokojni Krsto Papić „Priča iz Hrvatske“.

Miro Tuđman je, kao što je netko ovih dana točno konstatirao, bio „veliki sin velikog oca“.

U stvaranju hrvatske države pripadaju mu nemjerljive zasluge koje u svojoj istinskoj samozatajnosti nikad nije isticao. Oni koji će u budućnosti istraživati noviju hrvatsku povijest u djelu Miroslava Tuđmana prepoznat će vrhunskog intelektualca koji je bez ostatka bio predan ideji stvaranja države Hrvatske a u njegovim pisanim djelima, knjigama i znanstvenim radovima, imat će nepresušan izvor podataka i činjenica bez kojih nije moguć ozbiljan i objektivan uvid u zbivanja u kojima je sudjelovao.

Uz sve spomenuto, Miro je, iznad svega, bio dobar čovjek. Svojom staloženošću, smirenošću, blagošću i osmijehom širio je oko sebe mir i osjećaj sigurnosti.

Nažalost, na hrvatskoj političkoj i javnoj sceni sve je manje onih koji bi po karakteru bili usporedivi s Mirom Tuđmana. Ispunja me osjećaj iznimnog zadovoljstva,

privilegije i ponosa što sam s Mirom imao priliku surađivati i prijateljevati.

Cijeloj obitelji izražavam najiskrenije i najdublje osjećaje sućuti!

Dragi Miro, počivaj u miru Božjem!

2. veljače, 2021.